Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra ET AAR I EMBEDE (1883)

Citation: Schandorph, Sophus: ”Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904”, i Schandorph, Sophus: *Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904*, 1904-05, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph05-shoot-idm140255170716768/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904

det. Nyd ham i Nadveren! og De skal faa at mærke, at han er af Kød og Blod, kun uden Synd.

— Ja . . . ja. Det skal jeg nok, Pastor Kallesen. Men hør! Skal jeg brænde de nye Bøger, som . . . som . . . de to. De véd nok, har laant eller foræret mig?

— Nej, det behøves ikke.

— Men . . . naar jeg nu ikke kan lade være . . . jeg mener (de næste Ord udtalte hun sagte og med aandeløs, undselig Hurtighed) . . . naar Djævelen forfører mig til at læse i dem?

— Saa læs, men udraab de Ord, som Jesus udtalte til Fristeren i Ørkenen!

— Ja, ja, det skal jeg. Det er mageløst. . . . Maa jeg ogsaa læse Digte?

— Det gør vist ikke noget . . . den Slags Ting forstaar jeg mig ellers ikke videre paa. Husk blot, at Jesus altid staar ved Deres Side! Æsk hans Raad, naar noget i det, De læser, forarger Dem!

Fru Borgfeld var atter vaagnet og sagde:

— Aa, ja, man har godt af at høre det, man hørte, da man gik op og læse*) for nogle og fyrretyve Aar siden . . . aa, ja . . . jeg troede, jeg havde glemt det. Nu kan jeg huske det saa grangiveligt. Ja, man trænger til det, naar man bliver syg og elendig. Aa, ja, saamænd, ja!

Erik Holmberg havde hørt det meste af, hvad der var blevet sagt. Hvor gjorde hvert Ord ondt i ham! Han kunde jo ti Gange mere end denne Landsbykapellan, og dog talte denne *Haud*-Kandidat med en Myndighed og knuste med sin sødlige, pietistiske Mystik alt, hvad han, Erik Holmberg, havde søgt at lære Natalie. Der sad denne Præst med sin ikke stort mere end seminaristiske Lærdom trygt og bredt i hendes Barndomshjem og agerede dets Redningsmand og Trøster! Der bredte han sig i sin Stillings og sin Aandssnæverheds Sikkerhed, medens han, Erik Holmberg, maatte lure og luske som en Tyv! Og, hvad der borede skarpe Naale ind i hans Sjæl, var, at han maatte tilstaa for sig selv, at Kallesens hele Færd ikke ydede Spor af Mistanke om, at han vilde Fru Natalie noget for sin egen Regning. Opnaaede han noget med Tiden, ja, saa vilde det komme i Kraft af Tingenes naturlige Gang; Frugten vilde

*) Sjællandsk Udtryk for at gaa til Konfirmationsforberedelse.

falde moden i hans Skød. „Hvo, som tror, haster ikke". Denne Sentens klang i Eriks Indre med skærende Parodi.

Men hvorfor gik han ikke straks hen og lod sin Overlegenheds Batterier spille mod Kallesen og knuste ham til Støv for Natalies Fødder? Han svarede selv:

— Jeg bliver Erasmus Montanus, Kallesen Per Degn og hun Jesper Ridefoged. Hendes Forhold til Byfogden og til mig hvilede paa Had til hendes Mand; hun holdt af os, fordi vi hver paa sin Maade spottede ham. Dertil kom hendes af Manden vakte Forfængelighed, hendes spinkle, købstadsagtige aandelige Nyfigenhed, den, som havde egget hos hende en tøseagtig Lyst til at vove sig ud længere, end hun kunde bunde, og bragt hende til at skrige om Hjælp, naar hun mærkede, at Fødderne gled fra hende, og at Vandet slog sammen over hendes Hoved. Kallesen var Mand for at holde hende paa Fladvandets Bund, syg og skræmmet som hun var efter sine umodne Forsøg paa at bekramme de Idealer, som løs Oppositionslyst og uklare Indtryk fra Læsning og Samtale havde filtret ind i hendes lille Duehjærne.

— Men han vilde ikke længer staa som en fejg Lurer. Han slog til Grene og Løv og borede sig ud af Krattet, saa det raslede og knagede.

Pastor Kallesen vendte sig om efter Lyden, Fru Natalie fór op fra sin Skammel. Fru Borgfeld blev siddende; hun hørte sagtens intet. Da Natalie opdagede, hvem det var, gav hun et lille Skrig fra sig, og hendes Træk stod stive som i Krampe. Pastor Kallesen sendte hende et blidt irettesættende Øjekast. Da Erik Holmberg bøjede ind paa Overgangen over den skræppe- og nældebevoksede Grøft og tog fat i Gitterlaagen med den lille Hvælving af Slyngplanter foroven, løb hun hen til Præsten og var ved forfærdet at slaa Armene om hans Hals; men han tog hende stille og sagte om Haandleddene, ledte hende hen til hendes Moder, anbragte hendes højre Arm om den gamles Nakke og sagde:

— Her er Deres Plads. Bliv, hvor De nu er!

Den gamle vrissede lidt og sagde:

— Naa, naa, naa! Naar Du bliver kælen, Natalie, er der altid noget galt paa Færde. Nu sad vi saa godt. Hvad er der nu i Vejen?

Kallesen gik Erik imøde. De mødtes i Havegangen, en Snes Skridt fra Indgangen til Lysthuset.